

Fișa suspiciunii de plagiat		Indexat la 00308.03
Opera suspicionată (OS) Suspicious work	Opera autentică (OA) Authentic work	
OS	CHILEA, Dragoș. La réglementation juridique européenne de l'extradition. <i>Curentul juridic.</i> 53(2). 2013. p.26-48. Disponible à: www.revcurentjur.ro .	
OA	OTTENHOF, Reynald. Droit penal international. Dossier: Extradition. Master recherche droit pénal et sciences criminelles. Université Nantes: année 2004/2005. Disponible a: www.droit.univ-nantes.fr/m2dp/upload/word/Extradition.doc . Dernier visite: 12 June 2016.	
Incidența minimă a informației preluate /Minimal incidence of taken over information		
p.38:03 – p.38:35	p.10: 03 – p.10: 33	
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro		

Notă: p.285:00 semnifică „pagina 285 până la capăt”.

Note: p.285:00 means „page 285 to the end”.

Argumentarea calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor poze (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
12.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
13.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

- a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.
 b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspicionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspicionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspicionate.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspicionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piese de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspicionate prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspicionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. *Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere*. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. *Prevenitor de plagiat*. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

Master recherche droit pénal et sciences criminelles
Université Nantes : année 2004/2005

DROIT PENAL INTERNATIONAL M. Reynald OTTENHOF

Dossier : EXTRADITION

Sommaire :

1° partie [définition] : La notion d'extradition : une approche historique du fondement juridique comme enjeu de puissance entre les Etats-Nations.

2° partie [actualisation] : L'extradition concrètement : un état des lieux des conventions liant la France aux autres Etats ("le dessous des cartes" des relations extraditionnelles : un essai d'analyse géo-juridique).

3° partie [interrogation] : L'extradition et la notion de compétence universelle : élément de prospective universelle ou pragmatisme international ? (Ouverture sur le mandat d'arrêt européen).

1° partie / la notion d'extradition : une approche historique du fondement juridique comme enjeu de puissance entre les Etats-Nations

Avant propos :

S'interroger sur la notion d'extradition est utile pour le juriste contemporain. En effet, les positivistes (que nous sommes avec tendance à brandir la règle pour le droit : « la forme dicte sa loi au fond ») semblent tenir pour acquis la vision standardisée des relations internationales (au sens interétatiques) ; ainsi, si le fait de pouvoir extraditer c'est reconnaître la souveraineté de l'autre, la contrepartie de pouvoir demander l'extradition (et l'obtenir) en est le corollaire stabilisant. C'est le principe de reconnaissance mutuelle qui fonde le relatif équilibre exprimé dans les conventions d'extradition. Chaque Etat cherche à protéger ou punir (donc à juger) ses propres citoyens où qu'ils se trouvent et les non nationaux ayant porté atteinte à l'intérêt de la Nation. Pour autant, la capacité (ou l'autonomie) de rendre une justice

séparation des pouvoirs temporels et spirituels, la personnalisation du pouvoir politique, le rationalisme d'Etat, la glorification de la Nation jusqu'à la chute de l'Etat Providence...

L'asile sacré fonctionne comme un rempart à l'arbitraire et chaque groupe humain respecte (ou craint) [rappel : timor en grec c'est à la fois la crainte et le respect] la capacité à défendre un territoire y compris dans lequel se trouve des criminels recherchés. L'asile territorial aura même été renforcé par l'usage général de l'exil et du bannissement longtemps considérés comme des peines équivalentes (et parfois supérieures) à la peine de mort. Dès lors il semble que dans l'Antiquité l'asile est un droit et l'extradition une exception ; car tant que l'on respecte les lois du Prince accueillant, seule une forte raison diplomatique pouvait soulever l'idée de rompre la tradition d'hospitalité. La demande d'extradition trouve souvent sa sanction dans la guerre. Et les traités ne s'engagent pas sur des procédures stables. Le droit de punir (ou pas) ou de faire punir (ou pas) demeurera longtemps une prérogative absolue de souveraineté de l'Etat. Pas de permanence, seules des ambassades spéciales se forment pour l'occasion. On soulignera que le droit de la guerre entretient par ces considérations un lien étroit avec l'asile et l'extradition.

Dès lors que les Princes vont s'attacher à élargir leur souveraineté, celle-ci va permettre non plus d'attacher l'asile à des lieux déterminés mais bien au territoire autonome et indépendant. La notion d'indépendance est alors fondamentale car elle va justifier la reconnaissance réciproque des puissances étatiques (futures nations). La France appliquera avec détermination l'idée selon laquelle chaque Prince ayant refusé sur son territoire l'asile à un national verrait ses ressortissants privés du même droit. Ainsi tout étranger accusé de quelque crime à l'étranger réfugié en France était protégé de toute poursuite extérieure ; sa personne était sacrée. Dans la féodalité, le droit de faire justice est le lieu du pouvoir par excellence du Seigneur. Lorsque la royauté se voit investie du pouvoir de faire rechercher tout criminel elle affirme de facto et de jure son indépendance, sa puissance. La question de l'extradition dans cette réalité ne touche dès lors pratiquement jamais le « tout venant » fût-il criminel de sang, ces criminels communs ne gênaient pas vraiment l'établissement de l'autorité. Mais qu'un rebelle puissant soit accueilli par l'étranger soulevait souvent des tensions diplomatiques que la guerre parfois apaisait. L'intérêt d'une livraison (d'une extradition) était toujours d'ordre politique et jamais d'ordre social. Bien que, la fin de la féodalité et le développement de la diplomatie en Europe commençaient à changer la donne. En effet, lentement la royauté s'appuyait son autorité sur la notion de justice pour asseoir son droit de punir (dans l'intérêt d'une stabilité sociale donc politique) et renforçait son pouvoir diplomatique.

Double des réformes de procédures criminelles et la présence des tribunaux d'Inquisition, le XVIe s se construit autour d'une justice (se voulant) éternelle et universelle. La Renaissance pousse les nations européennes les unes vers les autres ce qui accélère les échanges diplomatiques. Les réflexions sur le droit naturel immuable (dont on connaît la source chrétienne en Europe) et donnant à tous les hommes la possibilité d'être jugés également où qu'il se trouve va se heurter à la difficulté de la réalité du droit des gens (droit secondaire pour les jus naturalistes) qui interprètent par leurs mœurs le fondement même de ce droit premier.

Au XVIe s, la tendance évolue vers des demandes d'Etat à Etat de non acceptation d'un asile territorial pour telle personne déterminée que l'on entendait punir. Plus « cordialement », l'Etat requis se limitait parfois à l'expulsion (une reconduite à la frontière) et non à l'extradition qui nécessite, on l'aura compris, un véritable partage de point de vue (et d'intérêt) ou une véritable crainte des représailles (sinon d'intrusions violentes sur le territoire). Dans les milieux diplomatiques on tente de faire de la morale l'idée stabilisatrice